

Spoj drame i baleta oduševio publiku u **Madlenianumu**

Teatar „Madlenianum“ uvek je u svom delovanju veliki značaj davao baletskim postavkama; neza boravno su na ovoj sceni oživeli „Orfej u podzemlju“, „Nižinski – Zlatna ptica“, „Volfgang Amade“... U susrtet Svetskom danu igre – 29. aprilu, koji je Međunarodni savet za igru ustanovio 1982. jer je tada rođen reformator igre Žan Žorž Nover na zemunskim „daskama koje život znače“ premijerno je prikazana biografska baletska drama o balerini i glumici Svjetlani Knežević u spoju teksta i igre i sjajnih muzičkih numera u kojima su se spojile nekoliko različitih autora uspostavljajući kontinuitet, kao da su se spontano rodile jedna od druge.

U okviru scenske muzike Arama Hačaturjana iz 1941. za dramu „Maskarada“ Mihaila Ljermontova – najupečatljiviji je početni stav – „Valcer“. Glavna junakinja Ljermontovljevog dramskog komada – Nina – izgovara – „Kako je lep

ovaj novi valcer! Nešto između tu-ge i radosti uzbukalo mi je srce...“

Upravo to je obojilo i idejnu potku novog baleta na sceni „**Madlenianuma**“. I sam kompozitor veoma je voleo ovo svoje delo, te su ga emitovali i u okviru posmrtnih svečanosti autora 1978. u velikom holu Moskovskog konzervatorijuma. Sjajno su se uklopile u

ovaj valcerski polet i „Picikato polka“ Johana Štrausa-sina, odlomci iz Prve baletske svite Šostakoviča i iz baleta „Ščelkunčik“ i „Godišnja doba“ Čajkovskog ne ostavljajući utisak stilski i umetnički raznovrsnih „kopčanja“.

Dramski tekst je potencirao da je „igra sazdana od nas“, da je „umetnost kao i nada svojevrstan oblik ljubavi“, da „balet nikad ne odlazi iz čoveka“, da „jednom balerina – uvek je balerina“... Sve to kroz „Beskrajnu igru“ – saopštenu u jednom dahu kroz mnoštvo događanja koji se nižu na sceni upravo kao slike iz kaleidoskopa u pozadini na bilbordu prateći odrastanje Male Ane u čiji lik je neverovatno spretno uronila – rođena za scenu – Vera Sinković, preko Devojčice Ane (Staše Uščumlić) koja se već propinje na prste i priprema za „špic patike“ i koja proživljava muke odvajanja od majke odlazeći u najčuveniju Baletsku akademiju Vaganove, osnovane još 1738, u kojoj su stasavali neprevaziđeni

Balet „Maskarada“

umetnici – Nižinski, Nurejev, Uljanova, koju invazija na Čehoslovačku vraća 1968. u domovinu...

Zadivila me je ne samo besprekorna igra Mladića (Andreja Damjanovića) nego i njegov glumački dar i pomalo u prvi mah iznenadilo što se pojavljuje u škotskom „kultu“; ali, posle sam se pri-setila da je porodica Mihaila Ljermontova zapravo škotskog porekla i da su se u Rusiju doselili početkom XVII veka. O tome a i o svemu drugom nepogrešivo je vodila računa multimedijalna umet-

nica Nastasja Alja Daničić, prihva-tajući se i režije i kostimografije i izbora muzike, video-zapisa i di-zajna svetla i sa koreografom Aleksandrom Iličem ostvarila odličnu saradnju.

Ljermontiv je kao i Puškin (pod čijim je uticajem pisao svoje stihove) poginuo u dvoboju u 27. godini. Snažno je verovao u ljubav kao „poeziju čula“ (kako je tvrdio Balzak) i upravo tu poetiku ovi sjajni umetnici oživeli su u Teatru „Madlenianum“.

Gordana Krajačić

Svjetlana Knežević